

сме обградени, но помощъ отъ Габрово иде“. И по тѣхна команда гърмежитъ отъ пушки и топове се обърнаха въ оглушителна буря. Предъ позицията турскитѣ трупове покриватъ земята. Нови редове идатъ съ отворени уста, изплезени езици, изморени, но грозно викащи: „Напредъ! още малко и гяуритѣ сж победени!“

Единъ български офицеръ командува: „Дръжте се, братя! отъ насъ зависи победата. Ако пустнемъ неприятеля, и северна България ще пламне така, както Тракия“. Единъ смѣлъ опълченецъ, въ едната ржка раненъ, се дига и съ все гърло вика: „Тука ще ни е гроба. Нека всички измремъ, стига България да бжде свободна!“

И момчетата съ камъне, съ дървета, съ почупени пушки удрятъ и събарятъ противниците отъ окопитѣ надолу по стръмнината. — Но... габровскиятъ пжтъ, най-опасното мѣсто...! Турскитѣ вериги и черкези вече достигатъ до шосето.

Въ тази минута единъ офицеръ, който стоеше на най-високата позиция, извика: „Спасение! дръжте още малко! отъ Габрово по пжтя се чернѣе нѣщо... помощъ иде!“ И наистина, генералъ Радецки бѣ покачилъ по двама войника на конъ и заповѣдва: *бъгомъ на помощъ!* И тъкмо привечеръ, когато турцитѣ сключваха обржча, пристигнаха 500 коня, които носѣха на гърбоветѣ си 1000 руски войници. Още не слѣзли отъ конетѣ, войниците викатъ „ура“ и стрелятъ противъ турцитѣ. Въ мигъ отъ обграденитѣ се спускатъ къмъ опасното мѣсто нѣколко опълченци съ „ура“ и съ удари разкъсватъ веригата и отварятъ пжтя... Хиляди млади руснаци тичатъ съ задъхани гърди, но съ здрави ржце. Турцитѣ вече сж отслабени и пропждени далечъ отъ пжтя. Братята си подаватъ ржка, прегръщатъ се, цѣлуватъ се и пѣятъ. Позицията и България сж спасени! Въ 10 часа презъ нощта боятъ вече се привършва съ пълно отблъсване на Сюлеймановитѣ пълчища. Опълченцитѣ се